

המכשפה והדחליל השעיר

לטביה

פועל אחד מצא עבודה אצל בעלת בית. הוא היה בחור אמין וחרוץ ובעלת בית שלו קמזנית ורעה. הו! כמה רעה היא הייתה, מכשפה ממש! שום דבר שעשה הפועל לא היה טוב בעיניה. כך לא טוב וכך לא טוב. תעשה כך! תעשה אחרת! כמה שהפועל לא כפף את גבו, כמה שידין לא התעייפו, היא תמיד בשלה: "עצלן, לא עובד די, בטלן!" ולעתים עוד יותר גרוע – "דחליל שעיר, פרצוף מזוהם!" הפועל חשב כבר לברוח ממנה, אך היא לא נתנה, לא שילמה את הכסף שהגיע לו. הפועל סבל, סבל עד שנמאס לו בסוף והחליט להעניש את בעלת

הבית.

יום אחד שלחה אותו בעלת בית ליער, להביא עצים. הוא לקח גרזן, חבל ואומר לה: "ואולי תני לי גם שק, בעלת בית. אתמול מצאתי אוצר ביער. ערמה שלמה של זהב." עיניה של בעלת הבית נדלקו. "למה שתקת?!?" צועקת "חשבת אולי לקחת את הכל לעצמך, פרצוף מכוער? אתה הפועל שלי ומה שתמצא הוא שלי!" "אל תצעקי, בעלת בית" אומר הפועל "שם כל כך הרבה זהב שיספיק לשנינו. תני לי רק שק." "לא" אומרת בעלת הבית "לך, בטלן, להביא עצים. בעצמי אביא שק." הפועל הלך ליער וכשרק רצה להניף את הגרזן, בעלת הבית כבר לידו.

הבאר, מחפשת, שוקעת בבוץ עד החגורה. אין כל זהב! אין אוצר! עכשיו הבינה שהפועל רימה אותה!

התחילה לקלל, לגעור. ולפועל לא אכפת. הוא רחוק ביער. מכה בגרזן ולא שומע איך בעלת הבית שלו רועשת בתוך הבאר.

"עכשיו" אומרת "תראה לי איפה האוצר שמצאת." "בואי, אראה לך" אמר הפועל. והלך אל באר ישנה, יבשה.

"הנה כאן" אומר "בבאר הזו. לפחות שני שקי זהב טהור, ואולי גם יותר."

בעלת הבית הציצה לבאר והבאר חושכה, עמוקה, ובתחתית רק טין מבריק. והיא חושבת שזה זהב.

"אז איך" אומרת "נוציא את האוצר?"

"כך" אומר הפועל "ארד למטה ואחרי את תרדי.."

"לא" אומרת בעלת הבית "תוריד אותי קודם."

והפועל חיכה רק לזה. הוא הוריד אותה בחבל

לתוך הבאר. אחר כך הוציא את החבל, שם אותו

על הכתף והלך לחטוב עצים. התרחק מהבאר.

חוטב ולא מבזבז זמן, מפיל עץ אחרי עץ.

גם בעלת הבית לא מאבדת זמן. הולכת בתחתית

חטב מספיק עצים וחושב:

"עכשיו בוודאי בעלת הבית התעייפה בתוך הבאר, נרגעה. הערב מתקרב, הגיע זמן ללכת הביתה."
וחזר לבאר. שומע, ובעלת הבית שלו בבאר עדיין מקללת, נוזפת, אבל כבר בכוחות אחרונים. קול שלה צרוד. הפועל זרק את קצה החבל לתוך הבאר וצועק:

"הי, בעלת בית! אוציא אתך עכשיו!"

מושך את החבל – אבל מה זה? קשה מאוד למשוך.

"מה קרה?" חושב "כשהורדתי את בעלת הבית היא הייתה הרבה יותר קלה. אולי באמת מצאה אוצר בבאר?"

הוא נח רגע ומשך שוב בחבל. מושך בכל כוחו מעל דופן מופיע כבר הראש. אבל איזה ראש!

שחור כולו, שעיר!

"וי, מה קרה לבעלת הבית?" חושב הפועל "היא בכלל לא דומה לעצמה!"

הוא משך את החבל עוד קצת ונדהם. מהבאר לא בעלת הבית שלו יצאת, אלא איזשהו ייצור איום, שעיר מפחיד. ראש כמו חבית, ידיים כמו מגרפות ועיניים כמו קערות.

הפועל כמעט ועזב את החבל אבל הייצור אומר לו:

"אוי, אל תזרוק את החבל, בבקשה! לעולם לא אשכח אתך, אתגמל אתך."

והפועל הוציא אותו מהבאר.

"מי אתה?" שואל "מאין באת?"

"למה אתה שואל - מאין?" עונה הייצור "מהבאר."

אני חי שם כבר שנים רבות והייתי ממשיך עוד, אילו לא המכשפה הרעה הזו. היא נפלה על ראשי

כמו שלג, כל היום נובחת, מקללת, אי-אפשר לסבול אותה. תודה שהצלת אותי ממנה. בתמורה תקבל חצי ממלכה במתנה. רוצה?"

"רוצה" אומר הפועל "חצי ממלכה זה לא רע." "נו, אז שמע. אין לי שום חצי ממלכה, כי חייתי תחת האדמה, שמשם גירשה אותי המכשפה הרעה הזו. אבל בממלכה השכנה שולט מלך עשיר ויש לו בת יפה. ואנו נעשה כך: אני אעלה לארמון המלך ואגרום לבת הזו לחלות. היא תקבל עיוותים, כאבים, התעלפויות. והמלך, כפי שזה רגיל, יבטיח חצי ממלכה לזה שיבריא אותה. ואז אתה תיגש למלאכה. תלך ישר לממלכה הזו, תאמר 'תביאו אותי לנסיכה. אני אבריא אותה.' יביאו אתך לבת המלך ואתה, כשרק תיכנס לחדר שלה, צעק כמה שיותר חזק: 'תסתלק מכאן מיד!' וקרא בשמי.

"ואיך לקרוא לך?" שואל הפועל.

"איך שתרצה. תקרא לי אפילו 'דחליל שעיר'." המכשפה בבאר נזפה בי כך במשך כל היום. כשתקרא 'תסתלק מיד, דחליל שעיר!' אלך לי, הנסיכה תבריא ואתה תקבל חצי ממלכה. ורק תזכור: תבריא רק נסיכה אחת ואל תנסה להבריא אחרת. אני, יתכן, אכנס לנסיכה בממלכה אחרת, וגם היא תחלה. ואם יקראו לך אז, אל תלך. אם לא תשמע בקולי - יבוא הקיץ עליך. עד מותך אענה אתך בכאבים ועיוותים."

טוב. הדחליל השעיר הלך לממלכה השכנה והפועל חזר לביתה של בעלת הבית, אבל לא הוציא אותה מהבאר.

"שתישאר שם" חשב "ותחיה קצת בתוך הבאר." עבר זמן מה עד שהתפרסם שבממלכה השכנה,

אצל המלך כזה וכזה, חלתה הבת. מי שיבריא את הנסיכה, המלך ייתן לו חצי ממלכה ועוד את התוספת.

הפועל, כשרק שמע זאת, ארז את חפציו ויצא לממלכה השכנה.

הוא הגיע לאותה ממלכה, ישר לארמון המלך, ואמר:

"תובילו אותי לנסיכה. אני רופא מפורסם. ארפא אותה בין רגע."

הובילו אותו לנסיכה. והיא שוכבת במיטה, חצי מתה, צהובה כמו בצל.

הכל כואב לה, היא מתעוותת, גונחת, העצמות שלה חורקות, ממש צער להביט עליה. בוודאי תקף

אותה הייצור מהבאר.

הפועל ניגש יותר קרוב ופתאום זעק: "הי, דחליל שעיר, הסתלק מיד מכאן!"

ובת המלך מיד השתתקה, שוכבת על הכריות בשקט, מחייכת, פניה הסמיקו, כאילו לא הייתה חולה מעולם.

מה יכול היה המלך לעשות? נתן לפועל חצי הממלכה ואת בתו בתוספת.

והייצור השעיר עבר לממלכה אחרת ושם התחיל לענות את בת המלך שנייה. התעצב המלך, אבא שלה. קרא לכל מיני רופאים. הם נתנו לנסיכה תרופות מחץ לארץ. שום דבר לא עזר, מצבה רק הורע, כואב לה עוד יותר, מהמיטה לקום לא יכולה. ואז סיפרו למלך על הרופא המפורסם מהממלכה השכנה.

שלה, קרא בקול רם:
"הי, דחליל שעיר. תסתלק מיד מכאן!"
והדחליל השעיר קפץ והתנפל עליו!
הפועל אמנם רעד מפחד, אך לא התבלבל - הוא זז
הצדה ולחש:
"תיזהר! המכשפה הרעה הצליחה לצאת מהבאר.
היא תכף תגיע הנה. ברח דרך החלון!"
הדחליל קפץ דרך החלון, ורק הספיק עוד לקרוא
תוך ריצה:
"לעולם כבר לא אעזור לך לרמות בני אדם. אחזור
לבאר שלי ואחיה שם."
איך הם שם מצליחים לחיות ביחד בבאר, הדחליל
השעיר והמכשפה הרעה, זאת לא ידוע לנו.
אבל את הדחליל השעיר והמכשפה הרעה אף אחד
כבר לא ראה מאז.

המלך שלח מיד שליחים לממלכה השכנה להביא
את הרופא. אבל הפועל לא הולך. הוא זוכר את
הזהרתו של הדחליל השעיר ומפחד.
המלך שולח עוד שליחים. מצווה להם להגיד: אם
הרופא המפורסם לא יגיע כדי לרפא את בתו,
המלך יכריז מלחמה על הממלכה השכנה, ישמיד
את כולה, יהרוג את כולם, עד האחרון.
מה אפשר לעשות? אם ילך, ימות בעצמו. לא ילך -
סכנה לכל הממלכה.
הרבה זמן חשב הפועל ובסוף החליט:
"מוטב שאמות בעצמי מאשר שימותו מאות או
אלפים."
והלך.
המלך קיבל אותו בכבוד גדול והוביל ישר לנסיכה
החולה. והפועל, כשרק עבר את סף חדר השינה